

Indagar en el jo i en l'entorn més pròxim és una bona estratègia per trobar bona matèria literària. Parlem amb Antoni Pladevall, Marc Romera, Sergio del Molino i Toni Hill ◆◆◆◆ Jordi Nopca

El nou sexe neix per ordinador

“Aquesta novel·la és un projecte de fa molt de temps, i és fruit d'un treball de camp llarg, que em va permetre acumular molt de material”. Marc Romera parla de *Les relacions virtuoses* amb el somriure murri de qui està a punt d'explicar una història picant. En el seu cas, aquesta aventura ha acabat tenint una extensió de gairebé 600 pàgines. “M'interessava retratar les noves tendències en el camp de la seducció i distingir-les –continua l'autor, que reconeix que se sent més poeta que novel·lista–. M'hi vaig posar fa uns vuit anys. Vaig descobrir el món fascinant i addictiu, en molts casos malaltís, de les pàgines web de contactes. En un mateix dia, algú que s'ho proposés podia arribar a tenir tres cites. La seducció ha passat de la barra del bar al teclat de l'ordinador. Ara fins i tot et pots estalviar els llargs diàlegs i les copes... A més, rere la pantalla les possibilitats de mentir es multipliquen”.

Romera s'ha empecat una estructura narrativa particular per a la seva novel·la més extensa: és un intercanvi de correus electrònics entre la Mar Tell, el Bellmunt i la Cecília. La Mar, que fins fa poc era amant del seu cap, l'Albiol, perd tot el poder quan entra a treballar al despatx la jove Cecília, que s'hi ha

LES RELACIONS VIRTUOSES
MARC ROMERA
RBA-LAMAGRANA
576 PÀG./19 €

PERE VIRGILI

incorporat per recomanació familiar. La Mar, que es vol revenjar de l'examant, vol que la ingènua Cecília humiliï l'Albiol, i és en aquest punt que troba l'home ideal a la xarxa perquè corrompi la puresa de la jove: el Bellmunt, un seductor sense escrúpols.

El llibre és un *remake* de *Les relacions perilloses*, de Pierre Choderlos de Laclos, novel·la epistolar publicada l'any 1782. Amb tot, els lectors que s'acostin a *Les relacions virtuoses* trobaran que, a més de les seduccions pèrfides, hi ha una exploració a fons del sexe. “La meva

voluntat i il·lusió ha estat crear un estil nou de parlar intencionadament de sexe en la nostra literatura –explica–. Al llarg de la història de la literatura catalana hi ha hagut llibres que han apujat la temperatura del país, però tret d'algunes excepcions hi he trobat dos defectes: el primer seria la conyeta –rèmora d'una educació catòlico-apostòlico-nacional–, i el segon, la protecció a través de la sinonímia. Els escriptors s'han referit als genitals masculins i femenins a través de mil paraules. En el meu llibre, la polla és la polla, i el cony és el cony. De vegades, aquestes paraules surten sis o set vegades per pàgina”.

Una altra diferència de *Les relacions virtuoses* amb altres llibres de sexe és, segons l'autor, que no ha volgut oferir “una o diverses perversions sexuals com ha passat tradicionalment, del marquès de Sade a E.L. James”. Diu que, a nivell sexual, la trilogia *Cinquanta ombres d'en Grey* “està agafada pels cabells” i prefereix emmirallar-se en referents com *El testament d'Alcestis*, de Miquel de Palol, *El joc del mentider*, de Lluís Maria Todó, i *Les onze mil vergues*, d'Apollinaire. “La virtualitat de les relacions per ordinador fa que siguin virtuoses perquè no embruten físicament”, afirma. ◆◆

Dues cicatrius que rescaten un món fosc

Sergio del Molino diu que li interessa escriure sobre aquells que “queden al marge de la festa”, els que “haurien d'encaixar amb un perfil però no el compleixen” i “la gent que passa desapercibuda”. Periodista i escriptor, la seva trajectòria va fer un tomb quan el 2013 va publicar *La hora violeta* (Literatura Random House), en què explicava la malaltia incurable del seu fill Pablo. Un any i mig després presenta *Lo que a nadie le importa*, en què es planteja resseguir la biografia del seu avi José, i a partir d'aquí reconstrueix una part de l'Espanya de la Guerra Civil i de la postguerra, arribant fins al present de l'autor. “Hi ha línies de connexió entre *La hora violeta* i aquest nou llibre: continuo rebutjant la redempció, la curació i el final feliç –respon l'autor, que ens atén per telèfon des de Saragossa–. La literatura permet explorar els mals i no ofereix cap solució, ni a l'autor ni al lector. La gran utilitat de la literatura és, precisament, la seva inutilitat”.

L'arrel de *Lo que a nadie le importa* –la fascinació per les històries familiars– arrenca a finals de la dècada dels 90, quan l'autor encara era adolescent. “La literatura consis-

LOQUEA NADIE LE IMPORTA
SERGIO DEL MOLINO
LITERATURA RANDOM HOUSE
256 PÀG./16,90 €

PENGUIN RANDOM HOUSE

teix a començar-te a fer preguntes que et porten a més preguntes –admet Del Molino–. A mi m'agrada comparar-ho amb un explorador que es va obrint camí amb l'ajuda d'un matxet”. L'estri per anar avançant serien les paraules, que ajuden a anar construint, a poc a poc i a les

palpentes, una trama que en el cas d'aquest últim llibre, el sisè de l'autor, comença demanant-se per l'origen de dues cicatrius que va detectar al seu avi durant l'última hospitalització. A partir d'aquí descobrim que el José va formar part d'un batalló de l'exèrcit franquista que va

lluitar a Balaguer i que, més endavant, participaria també en la Batalla de l'Ebre. En totes dues missions va quedar ferit, fet que potser li va estalviar ser una de les moltes víctimes mortals del conflicte.

Viure fora de lloc

“En les meves investigacions no treballo metòdicament –diu–. De les lectures m'interessen les emocions que em transmeten, i a partir d'allà començo a evocar el moment. Hi ha una tensió entre la imatge que tenim d'una època i el que veiem en cada exemple concret”. Això passa quan cita el contrast entre el soldat franquista que arrisca la vida i la jove republicana que, instal·lada temporalment a València, passa uns mesos més idíl·lics del que es podria imaginar. L'acció de *Lo que a nadie le importa* no transcorre tan sols durant la Guerra Civil. Madrid, la Sierra i, més endavant, Bubierra –a l'Aragó– són tres dels escenaris que la novel·la recupera. L'àvia, Carmen de Lara, va prenent protagonisme a mesura que avança l'acció: “Va ser un personatge abassegador. No sé com l'avi la va aguantar tant. Em fa pena perquè, per altres raons, ella també va viure fora de lloc”. ◆◆